

„Tak to ani omylem.“ Juan Pablo vážně zavrtí hlavou. „Nemůžeš se na mě vykašlat, dokud to tu nedoděláme.“ Položí si ruku na srdce. Nejenže se jmenuje stejně jako jeden poměrně neblaze proslulý účastník seznamovací reality show *The Bachelor*, taky je stejně šarmantní lichotník jako on a oplývá podobně chlapeckou krásou.

„Což znamená nikdy,“ vypíchnu. „Protože ani Ralph Adams Cram nedokázal tu chrámovou loď dokončit. Ani věžičky. Natož věž.“ Vylovím svou psací podložku a kopii plánu stropní revize.

„Promiň, ale nemůžeš pláchnout za moře, dokud nebudem hotoví.“

„Takže nejdřív za nějakých sto pětadvacet let?“ zeptám se. „Asi tak nějak?“

„Jo jo.“ Natáhne se a štouchne mě seshora do přílby.

„Jauvajs.“ Postavím se. „Co myslíš, podaří se mi dneska ukázkově přilepit ty uvolněné guastavinové obkladačky?“

„Fandím ti. Ale jestli jich taková spousta nedrží, proč je prostě nestrhneme a nevyměníme všechny naráz?“

„Protože jsou to *původní* Guastavinovy obkladačky,“ zdůrazním přemrštěně. „A jen tak mimochodem jsou z Guastavina hotoví i všichni památkáři a restaurátoři, včetně mých šéfů v Restaurátorském ústavu.“

Juan Pablo se zatváří nedůvěřivě. „Ale dyť... vypadaj trochu jako keramické dlaždičky.“

„To jo. Ale musím říct, čím víc o nich čtu, tím parádnější mi připadají. Jde o celý ten... systém. Víš přece, že románské klenby využívaly gravitaci? Tak Guastavinovy klenby využívají vrstvy do sebe zapadajících obkladaček.“ Propletu prsty, abych mu to názorně předvedla. „Byla to taková inovace, že si to nechal patentovat. Existují famózní černobílé fotky z osmnáctého století, které zachycují, jak na nich jeho lidi pracují. Na hlavě mají nóbl cylindry a jen tak si po těch útlých dlážděných obloucích vykračují, bez jištění, bez ochranného

zábradlí, bez statických podpěr – oblouky jsou tak silné, že tu tíhu unesou!“

„Už zase ses do toho zažrala, Alison?“ dobírá si mě. „Na tom stropě není nic moc zajímavého, aspoň podle mě, ale jestli tobě připadá jako...“

„... stavební inovace. Jo! Totálně!“

Odmlčí se. „Skončilas?“

Plaše sklopím zrak.

„Tak je to asi fakt o něco úžasnější stavba, když teda uvážíme její mohutnost a rozvržení...“

„Ale? A teď se nám tu do toho zažral kdo? No nic, pomohl bys mi vynést nahoru náplň do spárovací pistole? Je těžká. A osmnáct pater pod náma.“ Zamračím se.

„Jasně.“ Přikývne a informuje vysílačkou svou pracovní skupinu. „Spárovací pistole. To zní nebezpečně.“

„Přítom taková obyčejná tubička s lepidlem,“ pokrčím rameny a vezmu si ochranné brýle, které mám zavěšené ve věčkovém výstřihu trička.

„Vy restaurátoři musíte mít furt něco extra.“

„Ha.“ Nasadím si na nos brýle s neonově oranžovými skly.

* * *

„Tááákže jaký to bylo?“ vyptává se mě při uspěchané snídani u kuchyňské linky spolubydlící Nicole.

„No jako výlet to byl skvělý – výborně se nám spolu cestovalo. Jako vždycky.“ Vymáčknu si do jogurtu ještě trochu medu. „Je to maraton, a ne sprint, že jo? Není úplně spravedlivé srovnávat náš vztah s Catherine a Andrewem. Nebo s Jess a Philem... Anebo s Evanem a Hannah.“ Povzdechnu si.

„To jo. Ale i tak ti z toho může být nanic. Není ti náhodou nanic?“ zeptá se Nicole jemně.

Když se před dvěma lety odstěhovala naše třetí spolubydlící do Chicaga, daly jsme si s Cassie, mou spolužačkou z vysoké, inzerát na internet, abychom za ni našly náhradu. Trh s nemovitostmi je na Upper East Side neúprosný, takže když jsme vyhlásily den otevřených dveří za účelem udat pokoj o pětadvaceti metrech čtverečních v domě bez výtahu s rozbitým zvonkem, dorazilo rovných padesát zájemkyň. Po následných kávičkách s několika vyvolenými, které se nám pozdávaly nejvíc, jsme s Cassie došly k závěru, že v New Yorku žije opravdu hodně žen, s nimiž bychom se rády kamarádily. Ale s žádnou víc než s Nicole. Ačkoli pocházíme z úplně odlišných prostředí – já vyrůstala v ulici plné zeleně v městečku Scarsdale 40 kilometrů do New Yorku, ona v mobilním domě v Jižní Karolině – a náš vkus na jídlo, filmy i módu se dost rozchází, často mi připadá, jako bychom s Nicole byly na jedné vlně. Máme stejné politické smýšlení, smysl pro humor, energii a názory na většinu společenských, vztahových, morálních a psychologických otázek. Ačkoli mě to nebetyčně štve, často skončím u toho, že se řídím její radou, protože hluboko uvnitř vím, že já bych jí poradila totéž.

„Víš, jak jsi před pár lety čekala, až ti Dave řekne, že tě miluje? Jak měla Cassie samé důmyslné návrhy...“ Nicole napodobí Cassiin nezdolně živý, tentokrát komandující tón: „Až si budeš umývat obličej před spaním, podej mu kostku mýdla a řekni: ‚Mýdluju tě!‘. Načmárej na účtenku v restauraci panáčka: ‚Já tě asi maluju!‘“

Obě se při té vzpomínce rozhihňáme, zvlášť když si vybavíme, jak smrtelně vážně to Cassie myslela.

„Takže teď nejspíš řeknu...“

„Vězni si mě!“ vypálí Nicole.

Uchichtnu se, pak při té představě zaúpím a vyprovodím prázdnou lžici s miskou do dřezu.

„No prostě mi to přijde stejné jako s tím ‚miluju tě‘. I když bylo nám všem okolo jasné, že tě určitě miluje, jemu zabralo nějaký čas se vyslovit. Má zkratka lehce hlemýždí tempo.“

Před očima mi vyvstane karikatura šneka s domečkem ve tvaru srdce a proti své vůli se pousměju.

Přikývnu a posbírám si věci, shrábnu klíče. „Asi jsem byla trochu... nevím... namíchnutá, když se na mě slítly všechny ty hlasové zprávy. Ale,“ vzdychnu, „už je to v pohodě. Až tam budem, tak tam budem, tak nějak se to říká, ne?“ ohlédnu se za ní, když na odchodu otvírám vstupní dveře.

„Myslím, že to je z *Úžasňákových*,“ uculí se.

„Asi jo. Takže tak.“

* * *

V pondělí okolo poledne o pár týdnů později uháním do své kanceláře v Chelsea a jsem celá od prachu, potu a částíček spárovací hmoty. Vrhnu se do koupelny, abych z obličejů a rukou smyla všechnu šedou a hnědou, rozpustila si culík a sepnula vlasy do volného drdolu, pak spěšně vyrazím do zasedačky.

Ukořistím volnou židli vedle kolegyně Deepy. „Tušíš, o čem to dneska bude?“ zašeptám.

Potřeše hlavou. „Nevím jistě. Ale Joanne říkala, že má nějaké dobré zprávy, nic vážného.“

„Seš si jistá?“ ptám se zmateně.

Miluju obor, ve kterém pracuju. Málokdo se může pochlubit, že se prošel po římské nádraží Grand Central Station nebo visel z boku katedrály svatého Patrika. Ale nemůžu říct, že bych milovala tu společnost. V tvůrčí branži by jeden čekal povzbudivou atmosféru (tu jsem aspoň čekala já, když jsem se po škole hlásila do firem zaměřených na restaurátorství architektury). Jenomže v naší kanceláři vládne tak soupeřivě a chladně ovzduší, až mě to vyčerpává.

Joanne prohlásí schůzi za zahájenou. „Naše schůze se až moc točí kolem záležitostí, které by se měly zlepšit nebo dál analyzovat. Přitom jako firma máme za sebou spoustu úspěchů, které tak nějak zapadly, takže mě napadlo, že by mohlo být pro jednu fajn ocenit neuvěřitelně svědomitou, bravurně odvedenou práci, kterou někteří z vás předvádějí už několik let. Po – kolik už je to let, Margo? Na Svatém Janu Božském?“

„Čtyři,“ řekne Margo.

„Po čtyřech letech krve, potu a slz můžeme konečně oslavit přechod z plánovací fáze do fáze stavební.“

„Milion změřených kachliček,“ píšu do vzduchu ukazováčkem. „Nalepených na tom obřím dortu. A Margo neřekne ani ň. Mlčí jako zařezaná.“

„Co chceš po ženských,“ potřese Dave zasmušile hlavou a otevře dvířka trouby.

„Nech toho! Myslím to vážně,“ vztekám se. „Jak to, že neřekla vůbec nic?“

„Já ti nevím – nebylo by divné, kdyby podryla Joannin přípitek tím, že by vyzdvihla tebe?“ Vytáhne z trouby domácí nadýchanou pizzu.

„No já bych to teda udělala. Nebylo by to zdvořilé? Neřkuli správné?“ soptím. „To já přišla na schůzi pozdě, protože to já jsem dnes ráno změřila tu miliontou kachličku!“

„To našťve.“ Vytáhne ze šuplíku krájecí kolečko na pizzu.

„To teda! A ten dort? Kdy Joanne naposledy udělala něco milého? No a teď svolá schůzi, aby mohla Margo předat DORT? A já se sondážním kladivem v ruce jsem pro ni vosk. Vždyť mi ta Joanne dnes ráno i volala a já při tom s mobilem u ucha pobíhám po guastavinských klenbách!“

„Ty ses prošla *po* stropní klenbě? Musíme ti sehnat pánskej klobouk, seš úplnej Indiana Jones ve stavitelském světě, zlato! Našlas i ukrytý svítky?“

„Ne, ale našla jsem pár mrtvých holubů.“

„Balancovalas na klenbě jako na laně?“

„Vlastně to byl celkem nářez. Byla jsem v meziprostoru mezi klenbou a střechou. Připadala jsem si jako jeskyňářka. Bylo to tam tak strmé, že jsem si musela sednout a sjet klenbu po zadku, jako na obří klouzačce. A dostat se zpátky byl úplný horolezecký výkon.“

Dave vytáhne dva velké talíře ze skříňky nad dřezem. Znovu mě rozhodí ta nespravedlnost. „To ona schvaluje naše pracovní výkazy. Moc dobře ví, kolik hodin, týdnů, celých let jsem na Svatém Janu strávila. Sondáží obkladaček.“

Dave mi podá sklenici Chianti. „Lásko, Joanne není dobrý člověk. A moc tě nemusí. To je obehnaná písnička.“ Uchopí mě za bradu a přitáhne si mě k utěšitelskému polibku. „Sorry, ale nezbyvá ti, než se na to vykašlat. Tak dělej,“ přikáže mi: „na gauč s tebou.“

Natáhne se po svém TV ovladači od Applu a uvelebí se v rohu hnědé kožené sedačky. Schoulím se k němu a přitisknu se mu k rameni. Jakmile začne znělka krimi seriálu *Rodina Sopránů*, pořádně si loknu vína a jsem šťastná, že je pondělí, náš tradiční večer italského kuchtění lomeno sledování *Rodiny Sopránů*.

„Tak jak to vidíš, kolik dílů dneska dáš?“ zeptá se.

„Sto pade!“

„Tři?“

„Tři zní rozumně. Zítra musím být na stavbě v sedm ráno.“

Během toho, co se vyhříváme na teplém slunci doznívajícího léta, se Nicole zeptá: „Takže tenhle recept vymyslela Davova máma?“

Energicky přikývnu. „Připravila jednu várku, když jsem je před lety poprvé navštívila v Seattlu. Je to vynikající, že jo?“ Přihneme si

ze sklenic na margaritu a užíváme si výhled na sluncem zalité mrakodrapy Empire State Building a Chrysler. Ten se nikdy neomrzí. Moje kamarádka Ashley bydlí se čtyřmi spolubydlicemi v Alphabet City v bytě se střešní terasou, která je větší než celý náš byt dohromady. Ashley je mistryně grilování, sama si vyrábí i barbecue omáčku, a slouží jako vrchní pořadatelka večírků, čímž zásadním způsobem navyšuje kvocient zábavy v mém společenském životě. Kdykoli nám nějaký státní svátek prodlouží víkend, můžeme se spolehnout, že uspořádá slezinu ve velkém stylu. Ani dnes v noci, v předvečer zářivého Svátku práce, tomu není jinak.

Dave nás znovu obejde s mixovacím džbánem v ruce. „Chcete dolít?“

„Ano, prosím,“ zatrylkuje Cassie.

Dave jí dolije až po okraj, pak mi vezme poloprázdnou sklenici a naplní i ji. Zamračím se.

„Chceš znova posolit ten okraj?“ zeptá se zkušeně. Nadšeně přikývnu a podám mu sklenici. „Hned jsem tu.“

„Ten je tááák pozorný,“ rozněžní se Cassie. „Kdy klofnu svého osobního barmana i já?“

„No a co že v tom vlastně je?“ zeptá se Nicole.

„Popravdě je to absurdně jednoduché, určitě ti to bude chutnat mň, až se to dozvíš: takže jedna plechovka limetkové šťávy, stejné množství tequilly a plechovka piva. Jo a led.“

Nicole se zasměje. „To je teda dost... buranské.“

„A zrovna do Davovy matky bys něco takového fakt neřekla,“ vypíchne Cassie.

Davova matka je vysoká a krásná, decentní a nesmírně elegantní dáma.

„A právě proto mezi námi tahleta margarita,“ ukážu na Cassiinou sklenici, „prolomila ledy.“

„Doslova,“ skočí mi do řeči Nicole a všechny se zahihňáme.

„Měla jsem fakt nahnáno,“ vysvětlím Nicole, „když jsem k Davovým rodičům tehdy letěla na celý týden. Mezi mnou a jeho mámou to bylo strašně... strojené – vždycky, když přiletěla do New Yorku. Jenomže! Ten večer, co jsme přiletěli, grilovali jeho rodiče na dvoře burgery. Nevím, jestli se atmosféra uvolnila čistě díky té tequille anebo proto, že jsem projevila zájem o její barmanské schopnosti, ale když jsem ji požádala o recept, bylo to, jako by mě v tu ránu přijala do rodiny. Vzala mě dovnitř, zapnuly jsme mixér a od té doby jde všechno tak nějak víc...“

„Hladce?“ dokončí Nicole mou myšlenku.

„Stejně hladce jako kloužou do krku tyhle margarity,“ zažertuje Cassie a hodí do sebe druhou sklenici koktejlu.

* * *

„Tak tohle je suverénně nej-lep-ší dárek mého života.“ A myslím to vážně. Ta červenožlutá skleněná socha ukotvená v obdélníkovém podstavci vyplněném kamínky je zdaleka nejlepší dar, jaký jsem kdy dostala.

„V to jsem taky doufal. Máma mi to pomohla vymyslet a říkala, že...“

„Pomohla ti, navrhnout kompozici.“ Udělám prsty gesto pro uvozovky. „To je taková umělecká hantýrka,“ dodám na vysvětlenou. Oběma rukama sochu opatrně otáčím, abych ji mohla obdivovat ze všech úhlů.

„Jo. Oded' máš svůj vlastní kousek od Dava Chihulyho,“ prohlásí hrdě.

„Myslíš Dala Chihulyho. Jmenuje se Dale.“

„Já vím. Ale je to jeho sklo a můj návrh. Dave plus Chihuly. *Dave* Chihuly.“

„Je to naprosto BOŽÍ! Promiň, mám dlouhé vedení. Jsem úplně vedle z toho, jak je... úchvatná. Fakt že jo.“ Pak vztyčím hlavu. „Kdes vzal jeho sklo?“

„Jednou večer před Vánoci jsem se zanořil do kontejneru u jeho ateliéru.“

„Takže černý trh?“ zaujme mě.

„Vždyť to vyhodili. Takže to nebyla krádež.“

Foukání skla je můj dlouholetý koníček/vášeň (nebo že by vášnivý koníček?). A protože jsem si v Brooklynu čas od času pronajímala ateliér, Dave měl tu čest vlastnit pěknou sbírku pestrobarevných – byť poněkud křivých – skleněných holb a váz. Každý, kdo fouká sklo, musí být zarytým fanouškem Chihulyho tvorby. Provázejí ji dynamické, zvlněné tvary, které se naprosto odlišují od tradičního funkčního skla a prakticky si je nelze nezamilovat.

Jedno léto byla v newyorské Botanické zahradě v Bronxu Chihulyho výstava a mně se tam Dava podařilo vytáhnout. Dvakrát. Pak jsme o něm taky viděli dva dokumenty a prošmejdlili jeho muzea od Chicaga po Los Angeles, až se Dave mým nadšením nakazil. Ale ani ve snu by mě nenapadlo, že budu jednou mít kousek (přesněji hodně rozbitých kousíčků) Chihulyho umění sama pro sebe.

Udělám průhledné gesto a odsunu slavnostně zabalený balíček, který jsem přinesla, na okraj jídelního stolu. „Co kdyby sis ten svůj rozbalil až zítra?“ Ačkoli jsem mu koupila přesně to, co si k Vánocům přál – francouzskou košili a k ní jedny moderní stříbrné manžetové knoflíky –, ve srovnání s majstrštykem Dava Chihulyho můj dárek dost bledne.

* * *

„Nechce se mi věřit, že si spolu letos nepřitukneme na silvestra!“ truceje Cassie. Sedí přitom na kraji mé postele a sleduje, jak do kufru pečlivě skládám a zas přeskládávám plážové oblečky.

„Nějak už to přežiješ,“ usměju se.

„Ale už to prostě nebude ono. Uvědomuješ si vůbec, že přerušíš pětiletou tradici?“

S Cassie jsme se potkaly v maturitním ročníku na dni otevřených dveří naší budoucí univerzity a rychle se skamarádily. V prváku na vysoké jsme spolu organizovaly zimní školní ples, ve druháku jsme společně vytvářely choreografie pro univerzitní taneční skupinu, ve třetáku jsme se s dalšími pěti dívkami přestěhovaly z koleje do jednoho domu, ve čtvrtáku jsme spolupořádaly orientační dny pro prváky. Během tří let po bakaláři, kdy Cassie studovala práva v Severní Karolině a já architekturu v New Yorku, jsme se staly odbornicemi na skypování.

Jakmile Cassie složila advokátní zkoušky, našla si práci v jedné velké firmě v New Yorku a převzala štafetu po mé třetí spolubydlící, která se zrovna odstěhovala (ačkoli s právnickým platem by si Cassie klidně mohla dovolit mnohem vymazlenější byt sama pro sebe). A od té doby jsme spolu žily šťastně až dosud.

Zabalím si sandály na klínku do stahovacího pytlíku a opatrně je uložím mezi šaty a plavky.

„Já vím. Ale není všem dnům konec.“ Pak se na ni dětinsky zašklebím. „Nebud' na mě našťvaná. Mrzí mě to! Slibuju, že příští rok budem spolu. On akorát Dave, nevím no. Prostě chtěl hrozně někam vypadnout. A měl spoustu poukázek na hotely, které za chvíli vyprší...“

„Fajn. Tak si to užij,“ řekne a sedí tam jako hromádka neštěstí.

„Počkat – cože?“ napřímím se v křesle chaise longue.

„*Jen klid,*“ napomenou se v duchu. *Hluboký nádech. Hluboký nádech.*

„Já prostě jen...“ Dave si povzdychne, usrkne margaritu, vezme si nachos a pokrčí rameny. „Prostě mi to momentálně nepřipadá až tak nutný.“

„Nutný?‘ ‚Momentálně?‘“ Opakuju po něm trochu víc rozlíceněji, než bych chtěla. „Bavíme se o době za pět měsíců, po třech a půl letech vztahu.“ A sakra. Ani fňukat jsem původně nechtěla.

„Já vím. Ale i tak.“ Zabodne pohled do talíře s nachos. „Proč s tím nepočkat, až se vezmeme? Před svatbou pro to nevidím důvod.“

Tiše popotáhnu, snažím se odstavit svůj slzný kanálek.

Je Nový rok, poslední večer naší dovolené, a my večeríme na pláži. Ještě před třiceti vteřinami platil náš plán, že se sestěhujeme, jakmile mi v červnu vyprší nájemní smlouva. *Hluboký nádech*. Až doteď jsem kromě prchavých okamžiků, kdy jsem pomýšlela na zásnuby, většinou ve vleku kamarádek a jejich svatebních oznámení, nikdy neměla dojem, že je kam spěchat nebo proč v našem vztahu tlačit na pilu. Vyhovuje nám to, milujeme se a já usoudila, že jednoho dne se vezmeme. Logistika toho jak nebo proč mi dřív nepřipadala důležitá a já nikdy neměla potřebu stanovovat časový plán, nechat ho zalaminovat a připnout na lednici. (Mám kamaráda, jehož přítelkyně – teď už manželka – to fakt udělala.)

Ale tenhle obrat čelem vzad ohledně našeho plánovaného sestěhování, který jsme upekli skoro před rokem, vnímám jako urážku a taky jako obrovský krok zpět. Skřípu zuby, abych zadržela slzy.

Hluboký nádech. Hluboký nádech.

Aniž bychom to plánovali, následující týden jsme strávili rozebíráním důvodů, proč se rozejít a proč spolu zůstat. Dave pořád dokolečka zdůrazňoval, že mě miluje! A že miluje náš vztah! Takže bychom spolu měli zůstat! ...akorát ne spolu *bydlet*. Jedno ráno jsem prohlásila, že potřebuju celý večer pro sebe, abych mohla přemýšlet; odpoledne mi pak napsal, jestli nechci přijít na večeři. A buď síla zvyku, nebo naivní naděje, že změni přístup, mě po práci přivedla až k němu do kuchyně. A každý večer jsme v klidu, přátelském duchu a s rozumem probírali budoucnost našeho vztahu. Mně se pokaždě

zalily oči. Jemu se lámal hlas. Jenže zatímco on naléhal, já si občas uvědomila, že ho vypínám a hecuju se k činu, který byl podle mě nezbytný: *Pokud to nefunguje po více než třech a půl letech, nebude to fungovat nikdy*. Bylo to smutné a vyčerpávající. Ale svým způsobem mi ten týden milostného očistce udělal jasno a všechny ty vnitřní plamenné monology mi nakonec dodaly odvalu: *Máš na to! Život jde dál*.

Takže teď, o tři týdny později, jsem ve svých sedmadvaceti letech poprvé v životě bez chlapa v New Yorku. Když jsem konečně pustila ke slovu své racionální já, Davovy nedodržené sliby mě přiměly k celkem neodvratnému rozhodnutí, že se musíme rozejít. Nebyl v tom totiž žádný háček, nemusela jsem sáhodlouze přemítat, *co kdybych udělala x, y nebo z jinak*, a nedostavila se ani lítost – kromě pocitu, že jsem v tom vztahu zbytečně zůstávala asi o rok dýl (kdybych tedy bývala dokázala rozlišit, že z toho nekouká vztah s velkým V). Nedává smysl, abych si teď lízala rány. Potřebuju se naopak sebrat, otřepat se a vyslovit otázku: Co teď?

* * *

Na prvním rande jsem nikdy nebyla. Moc kluků jsem na střední nepřitahovala a na vysoké jsem měla štěstí, že jsem si osudové setkání odbyla už na seznamovacím pobytu. Zajiskřilo to a byl z toho čtyřletý vztah s opravdu báječným klukem. Během studií jsem si vytvořila široký okruh laskavých, chytrých, vtipných a přitažlivých kamarádů, takže když můj vysokoškolský vztah někdy kolem promoce skončil, někteří z nich, včetně Dava, přirozeně metamorfovali v potenciální partnery. Jenomže než vyrazíte na „rande“ s kamarádem, oba dva (doufejme) pečlivě zvážíte pro a proti a ujasníte si, jestli spolu chcete chodit, protože nechcete zničit vaše přátelství. ...a z toho plyne, že to vlastně vůbec není první rande: Nemáte žádné

první dojmy, varovné stopky už se dávno vynořily, minimum předvádění se a tak dále.

Až dosud jsem se nemusela zabývat tím, jaké signály vysílám. Neuvažovala jsem, která halenka o mně prozradí, že jsem šik a přitom nenucená, ani jsem neřešila vhodnou výšku svých podpatků nebo jaké množství make-upu bych měla zvolit. Poslední tři roky jsem se u Dava v bytě vyskytovala v džínách pokapaných od barvy a s vybělenými skvrnami od chemikálií, k tomu jsem měla firemní triko s límečkem. No a Scott, se kterým jsem chodila předtím na vysoké, bydlel tak blízko, že jsem si to k němu domů občas nakráčela ve flanelových pyžamových kalhotách. Nespočítala bych, kolik hodin jsem proseděla v naší vykachlíkované koupelnice na okraji vany, a přitom tlachala s Cassie a Nicole, které si kulmovaly vlasy, kouřově líčily oči a zkrátka se o sto šest fintily na rande. Teď je tedy asi řada na mně, abych se naučila kouřové líčení? S Davem i se Scottem jsme byli kámoši. Oba věděli, jak vypadám. Věděli i to, jaká *jsem*. Nemusela jsem složitě vymýšlet témata k hovoru nebo se bát, že plácnu něco nemístného.

Takže teď, v poslední třetině mé dvacítky (pro většinu lidí tehdy jejich randění vrcholí), mám za sebou dva více než tříleté vztahy, dvě nebo tři krátkodobé záležitosti a ani jedno rande naslepo, dohrozenou schůzku či nefalšované první rande. A nemám ani mlhavou představu o tom, jak takové typické rande vlastně vypadá. Ale co je nejzásadnější, měla bych urychleně přijít na to, kde ty potenciální partnery hledat – obzvlášť když bych ráda překročila okruh známých z vysoké. Svět je velký a já malá. Kde začít?

* * *

Nicole přejeđe prstem po obrazovce mobilu a podstrčí mi ho. Nad profily před sebou chrochtám smíchy.

„Nech toho, na Tinder jsem moc velká konzerva. Dovedeš si představit, jak si domů vodím náhodný týpky?“

„Já si snad zas až tolik náhodných týpků domů nepřitáhla, ne?“

„To jo, ale podle mě trochu očekávají, že se budeme k tělesnému kontaktu blížit rychleji než... mým hlemýždím tempem.“

„Co Hinge, ta appka, co ti nabízí jen kamarády kamarádů?“

„Vzhledem k tomu, že už nechci chodit s nikým z vysoké, měla bych asi rozhodit širší síť.“

Nicole předčítá z domovské stránky seznamky *Match.com*: „Pokud během prvních šesti měsíců členství nenajdete, koho hledáte, poskytneme vám dalších šest měsíců zdarma, abyste mohli nerušeně pokračovat.“

Kurzor mi poblikává u tlačítka *STÁT SE ČLEMEM*.

„Myslím, že to je přesně pro tebe, Ali,“ přemlouvá mě Nicole.

Sto padesát dolarů za šest měsíců, co kecám, teoreticky až rok příležitostí a nových obzorů nezní jako špatná nabídka. Že jo?

„Že s tebou můžu vyplnit tvůj profil, prosím prosím?“ škemrá. „Nic jiného mě dnes večer netankuje.“

Začnu datlovat a Nicole mi nakukuje přes rameno.

JAK BYCH SE POPSALA:

Co říct, abych se odlišila od ostatních dívek na téhle stránce? Co kdybychom si zahráli malou hru s názvem „Dvě pravdy a jedna lež“:

1. *Mám medaili v kategorii lehká váha z texaského Mistrovství světa v chytání divočáka holýma rukama.*
2. *Mihla jsem se hned ve dvou videoklipech: Jednou to byli U2 a po druhé Bone Thugs N-Harmony. Když přimhouříš oči, možná mě i uvidíš!*
3. *Chovám doma raka poustevníčka jménem Poseidon.*

MOJE ZÁJMY:

Věnuju se restaurování architektury, tudíž trávím dny navlečená v latexových rukavicích se skalpelem a spárovací pistolí v ruce a snažím se s nimi zachraňovat historické budovy, prasklinku po prasklince. Když zrovna nepracuju, ráda foukám sklo, peču koláče, suflé a všemožné zákusky, k jejichž výrobě je potřeba letlampa, a/nebo s kamarády objevuju restaurace BYOB, kam si můžeme přinést vlastní pití. Nikdy neodolám běhu po náplavce East River, procházce Central Parkem, mojitu, dobrodružství a čemukoli s čokoládovou polevou.

KOHO HLEDÁM:

Ráda bych poznala zvědavého intelektuála se srdcem na dlani, který mě bude umět rozesmát. Plusové body, pokud nebudeš protestovat, když tě zatáhnu na promítání italských neorealistickeých filmů nebo na grilovací festival v Madison Square Parku, i když teda uznávám, že tam bývá hlava na hlavě a je to spíš pro turisty (ale stejně je to strašná sranda!).

Mrknu na Nicole a ta dá palec nahoru. „Tak jo,“ řekne. „Šup tam s tím a ať se *Match.com* předvede.“

Hotovo. Nastavit. Zveřejnit.

panonkolog 10: Matt, ten s rukama

16. ledna, 22:42

Čauky,

slibuju, že nebudu (nijak moc) protestovat, když mě zatáhneš na italské neorealistickeé fláky. Když zrovna nezachraňuju životy a tak podobně, taky si dám rád mojito a cokoli polité čokoládou.

Připadáš mi povědomá. Nemohl jsem tě potkat u přehrady v Central Parku nebo v restauraci Dorrian's Red Hand?

Matt

Po záplavě „mrknutí“ a hrstce e-mailů, které byly na střídačku neotesané, poseté do nebe volajícími hrubkami a gramatickými nepřesnostmi, anebo zas příliš stručné a povrchní, abych měla vůbec co odpovědět, mě Mattův e-mail (spolu s fotkami, které zachycovaly vysokého, štíhlého, tmavovlasého kluka se zelenýma očima, co úplně jiskřily) víc než zaujal.

17. ledna, 7:45

Zdravíčko, Matte!

Je rozhodně možné, že jsi mě zahlédl někde v okolí přehrady. Pokud máš na mysli osobu s blond culíkem a rozpadajícími se zlatými teniskami, co uhání k exitu na 90. ulici, tak ano! To jsem

byla já. U Dorriana jsi mě nicméně potkat nemohl, pokud se tedy nejedná o reminiscenci na dobu před pěti lety.

Tipuju, že jsi taky z Upper East Side? To „zachraňování životů“ je nějaké záhadné. Jsi hasič? Záchranář? Veterinář?

Pa,
Alison

Po pár rozšafných a celkem roztomilých e-mailech o tom, jak málo času má Matt na randění, ale přitom hledá podobný vztah, jako měli jeho rodiče, si to namířím do vinného baru, kde se máme sejít. Jsem vynervovaná a zároveň natěšená, že toho čtyřiatřicetiletého onkologa, který na fotkách vystavuje na odiv šibalský úšklebek, poznám blíž.

Rozeznám ho na baru až na druhý pokus, protože nemá vlasy. Tedy možná i nějaké má, ale o poznání míň než na fotkách. V duchu rychle proletím snímky, které mi utkvěly, jako bych listovala flipbookem. Lékařské pláště a operační čepice, kšiltovka u stánků na baseballovém stadionu...

„Matte?“

„Ahoj! Rád tě poznávám!“

„Ne, ne. Nevstávej.“

Napřáhne ruku a má celkem pevný stisk. „Mám půl skleničky náskok. Nevím, na jaké víno seš, ale můžu ti dát pár tipů.“

Zatímco studuju lístek, ptá se mě, kde jsem vyrostla, vypráví mi o svém bytě, vyptává se mě na práci. A pak:

„No a co bys řekla, že je na tobě nejlepší?“

Zamrám. Dvakrát. „Copak jsem na pohovoru?“ Usměju se, snažím se humorem zaplašit rozpaky.

„Ne. Myslím to vážně. Co je na tobě nejlepší?“

„Jak jako?“

„Tak různě. Jsou to... vlasy, tvoje osobnost, zadek?“

Nadechnu se. A začnu klopýtat přes několikerá eee a ehm. „No já... Moje osobnost je hodně členitá, takže... Nevím, no... Moje kuráž?“

„Co myslíš tím, že je tvoje osobnost hodně členitá?“

„To já jen tak. Jakoby... Jsem fakt upovídána. Dobře si pokecám klidně i s klikou od dveří. A... to v mnoha situacích asi není úplně blbá vlastnost...?“ Odmlčím se a rychle mu to vrátím: „A ty? Co je na tobě nejlepší?“

„Ruce,“ řekne suše.

Než stačím zareagovat na jeho úspornou odpověď, stočí dotazování následujícím směrem: „No a co tě přivedlo na *Match.com*?“

Kamarádi mi říkali, že tohle řeší na schůzkách každý z Matche, a mně nikdy nešlo do hlavy proč. Když jdete na první rande, které není přes seznamku, přece se nebavíte o svých předchozích nevydařených známostech. Ani o těch vydařených... Nebo jo? Jako by se tihle lidi snažili najít okamžité pojitko nebo vytvořit klub zasvěcenců jen proto, že jste se shodně rozhodli seznámit na všemocném internetu. „No, nedávno jsem ukončila tříletý vztah a...“

„Pane jo. To je ale pořádná doba!“

„Možná, ale...“

„Bydleli jste spolu?“

„Ne. Ale...“

„To je teda fakt strašná doba! Kdy jste se rozešli?“

„Minulý měsíc. Takže pak...“

„A to už seš připravená zase randit?“

„Ehm. Asi jo? Doufám? Jinak bych tu neseděla.“ Pokrčím rameny.

„Jasně. Takže pak sis založila profil na seznamce...“

„Ano. Zkrátka jsem nedávno ukončila tříletý vztah,“ vypravím ze sebe vláčně a sleduju, jestli mi zase skočí do řeči s dvaceti otázkami, „a uvědomila jsem si, že nemám jak poznávat nové lidi. Po vysoké se skoro celá moje třída přestěhovala do New Yorku a v tom celkem

širokém okruhu se pořád dost intenzivně vídáme.“ Přikývne. „Je to fakt parádní, vyrážíme se společně večer bavit, koukáme na fotbal... Ale z pohledu navazování vztahů mě to vlastně omezuje. Všichni kluci, se kterými jsem chodila, byli moji spolužáci. A protože to úplně nefungovalo - chci říct dlouhodobě... Tak jsem zkrátka doufala, že mi on-line seznamka pomůže rozšířit obzory nebo aspoň můj randicí rybníček.“

„No a jak dlouho jsi na Matchi?“

„Od minulého týdne. A ty?“

„Devět let.“

DEVĚT LET?! Přinutím se ke mdlému úsměvu na povzbuzenou a snažím se ze sebe vypravit něco zdvořilého. Jak to jen navlíknout? „A to jsi tam celou dobu aktivní? Anebo ses přihlašoval a odhlašoval podle toho... jestli jsi někoho potkal... nebo jaká byla zrovna tvoje osobní nebo pracovní situace...?“ V závěru stoupnu hlasem, snažím se zformovat oprávněnou otázku.

Zavrtí hlavou. „Prostě jsem byl aktivní celou tu dobu.“

Pak nasadí úsměv a řekne: „Nééé, dělám si srandu.“ Až na to, že když začne mluvit o randě, napřáhne ruku a položí mi ji na vnitřní stehno. Obrátí se mi žaludek a uvnitř začnu trochu panikařit. Jak mám nenápadně odstranit jeho ruku ze své nohy? Zvednu oči, rozhlédnu se kolem, podívám se i na strop, prostě všude, snažím se předstírat zadumanost, doufám, že mu dojde, jak moc je mi proti srsti celá tahle osahávací anabáze.

„Ééé, bezva,“ zakoktám se. „No a... v čem že... sis teda dělal srandu?“ Popadnu menu a snažím se přivolat barmanovu pozornost, abych si mohla objednat. Jeho ruka tam pořád je.

„V tom, že jsem tam nonstop. Devět let tam fakt jsem. Ale zároveň jsem účet čas od času deaktivoval.“ To mě dvakrát neuklidnilo.

„A mezitím sis znova zapnul Tinder, co?“ zavtipkuju rozesmátě.

„Kdepak, účet na Tinderu se deaktivovat nemusí. Prostě se tam jenom daný den nepřihlásíš. Nebo týden... Chápu to správně, že na Tinderu nejseš?“

Potřesu hlavou. „V záležitosti, navazování známostí s cizími lidmi na internetu‘ jsem nováček, takže jsem si říkala, že bych do toho měla zabrousit pomalu a opatrně.“ Nic na to neřekne, takže pokračuju. „Ne že bych na to byla nějaký expert – to je asi jasné –, ale mám prostě dojem, že se všechny aplikace vyvíjejí až moc rychle a mně se svým způsobem *líbí* představa seznamovacích e-mailů, ze kterých se o sobě něco dozvíme, než se potkáme naživo.“

„Možná. Já jen že to není tak *efektivní* jako Tinder... nebo Hinge a Happn.“

Ten se teda vyzná. „Všechny jsi je vyzkoušel?“

„Jo, jsem na všech. Jako každý. I ty bys do nich měla jít. Nepřijde ti, že děláš sama sobě medvědí službu, když používáš jen jednu?“

Otázka je na místě. „Mám dojem, že mi zatím vyhovuje jít na to postupně. Profily a systém zpráv na Matchi mi nabízí takový jakoby minivetovací systém, což na těch ostatních úplně nejde. Připadá mi to míň povrchní než jen šoupat doprava ty hezké a doleva ty... míň hezké.“

„Na Tinderu si lidi předtím taky píšou.“

„Jo, ale můžeš se z krátkého textu vůbec něco dozvědět o osobnosti toho druhého? Profil na Matchi a e-maily prozradí mnohem víc. Chci prostě toho člověka, kterému mám věnovat svůj večer, nejdřív trochu poznat...“

„A co teda na Matchi hledáš?“

„Tady je někdo zvědavý jako opice,“ zavtipkuju. Bez účinku.

„No?“

„Asi prostě... partáka do různých dobrodružství? Abych měla s kým vařit a cestovat? A s kým se smát? Někoho, s kým bych se chtěla

houpat na houpače na verandě – nejspíš hledám, adepta na houpaní, jak tomu se ségrou říkáme.“

„A to je kdo?“

„Člověk, se kterým budu chtít zestárnout a zešedivět... a společně se houpat?“ Rozhodím rukama.

„Takže hledáš, *toho* pravého?“

„Nejsem si jistá, jestli pro každého z nás existuje jen jeden houpací adept,“ kličkuju. „Řekla bych, že jich může být víc, ale hodně na to má vliv konkrétní načasování. A ze spousty adeptů je rázem jeden. Dává to smysl?“

„Ani ne.“ Oba se zasmějeme. „No a kdo je tvůj typ?“

„Nevím.“ Pozvolna nad Mattovou otázkou přemítám. „Mí poslední dva partneři si byli navenek dost podobní: Oba měli okolo metru devadesát, světlé vlasy, modré oči, oba veslovali – ale uvnitř byli dost jiní. A s oběma jsme se hezky doplňovali... Nepotřebuju asi zaškrtávat kolonky, chci být prostě trochu otevřenější a najít si přítele, který nebude podle stejného mustru.“

„A jak si teda představuješ ideální rande?“

Odmlčím se, abych zformulovala odpověď... Ale nejde to. Já to totiž nevím. „Asi bych ráda trochu prozkoumala možnosti. A ty? Co hledáš ty?“

„Hele, je mi čtyřiatřicet a už dávno jsem chtěl být ženatý.“ Takže ty povídačky o Matchi, co ke mně prosácky, jsou pravdivé! Ale proč mají lidi pocit, že se tohle téma hodí na první rande? „Na jakém nejhorším rande z on-line seznamky jsi byla?“

„Ty jsi moje první rande z on-line seznamky.“

„Počkej, to jako fakt?“

„Ehm-hm. Takže... Asi na tomhle?“ povytáhnou obočí. To bylo trochu tvrdé, jakkoli pravdivé. Takže doplním: „Ale pro úplnost je to zároveň taky *nejlepší* rande ze seznamky, na kterém jsem kdy byla.“

Do háje! Ted' to zní, jako bych měla zájem. Radši to ještě dovysvětlím: „Víš jak, je to přece jediné rande, na kterém jsem byla.“

„Chceš slyšet o mém nejhorším rande ze seznamky?“

Ne. Ale zároveň nechci být krutá. „No tak... jestli se ti o tom chce mluvit? Nemusíme se tu přece častovat historkami z vojny, pokud po tom vyloženě netoužíš.“

„Ne, je to skvělá historka!“

Barman dorazí s mou sklenicí vína, což mi díkybohu zavadá záminku natáhnout se pro peněženku, takže po dlouhém vypětí vyprostím své stehno z jeho sevření.

„Ale nech toho, prosím tě. Dej pryč tu peněženku,“ naléhá. „Zvu tě. A pojďme si připít na tvoje první rande ze seznamky.“ Jenomže pak mi rukou našmátrá pro změnu koleno. „No zkrátka jsem byl tehdy v Marquee. Znáš ten noční klub? Ve středu to tam neuvěřitelně žije...“ Hučí do mě dál, tahá z rukávu různá jména a sáhodlouhé popisy jeho večerů plných „modelek a flašek, víš jak“. Poslouchám jen na půl ucha a na půl oka zírám na jeho dlaň na mém koleně. Aniž bych cokoli řekla, opatrně ji zvednu a upustím jeho směrem. Pohlédne na svou ruku, nevypadá, že by ho to nějak vyhodilo z konceptu, a nerušeně pokračuje: „No a tahle ženská, která byla *policajtkou* a zároveň *matka* samoživitelka,“ jako kdyby obojí představovalo šílené, za vlasy přitažené zaměstnání, „se mi posadí na klín, vrtí zběsile zadkem a...“

„Tak moment. Tohle že bylo rande ze seznamky?“

„Jo, no a...“ Ted' mu pro změnu skáču do řeči já.

„Tys byl na prvním rande ve středu v nočním klubu?“

„Tak byl jsem tam s kamarády, ještě jsme se neznali, tak jsem jí poslal zprávu, ať se staví. No takže mi sedí na klíně, vrtí do rytmu zadkem a...“ Sám se přeruší, všimne si totiž, že má prázdnou sklenici. „Dáme druhé kolo?“